

dette Beløb omtrent vil medgaae til det Beløb, vi i de to næste Aar skulle amortisere, og altsaa er det misligt at laste dette Papir ud paa Markedet. Dernæst have vi omtrent $2\frac{1}{2}$ Million i Creditbeviser, idet der kun blev udgivet Halvdelen eller endel mindre end Halvdelen, idet Finantsministeren forbeholdt sig Resten for at have den i Reservecapitalen. Nu seer jeg imidlertid, jeg kan ikke nægte det — den høitagtede Finantsminister maa tillade mig at sige det — til min store Forundring, at der siges, „at dersom Omstændighederne ikke maatte medføre, at disse Creditbeviser blive satte i Circulation, vil det være hensigtsmæssigt, at de i Løbet af Finantsaaret 1867—68 casseres, og Statsgjælden derved formindskes“. Det allerbedste Papir, vi have i Reservecapitalen, ja maaskee det eneste Papir, som vi med nogenlunde Sikkerhed kunne sige, at vi kunne laste ud paa Markedet i det afgjørende Dieblis, det skulle vi indbringe, og hvorfor? Det er mig aldeles uforstaaeligt. Loven er gjældende til den 31te December 1868, og altsaa skulle Creditbeviserne indfries til den Tid, men saa vil muligen Stillingen være saaledes, at der kan blive Spørgsmaal om at give en ny Lov om, at de skulle fornyes. Jeg tror ikke, at det er rigtigt under vore finantstilses Forhold at foragte et saa fortrinligt Papir som Creditbeviser; vi leve netop under saadanne Forhold, at vi kunne vente Forviklinger af en eller anden Natur i Aarenes Løb. Det er omtrent 5 Millioner Rb., jeg har nævnt. Jeg antager, at Størstedelen af de øvrige ville blive 4 pCt. indenlandske Obligationer; idetmindste efter Statsregnskabets Opgivelse havde Kongerigets Reservecapital 3,600,000 Rb., saavidt jeg erindrer, og der er vel et lignende Beløb for Monarchiet af dem og 5 pCt. De 4 pCt. Obligationer kunne neppe kaldes let realisable under en Krise. Naar vi saa regne her, at der staaer i Banken omtrent $\frac{1}{2}$ Million, vil dette være de væsentligste Bestanddele af Reservecapitalen. Det, der er i Banken, er en hyppelig Beholdning, som kan anvendes til enhver Tid, men vil man indbringe Creditbeviserne, og skal man bruge de 3 pCt. til at amortisere, har man ikke stort tilbage for i kritiske Dieblis at kunne møde alvorlige Be-

givenheder med Reservecapitalen. Hertil kommer endnu, at der fordres Meget af os udenfor Finantsloven. Der ligger en Lov for, som skal behandles efter Finantsloven, hvori der fordres 1,347,900 Rb. Det er en meget alvorlig Fordring, men ville vi opretholde Armeen, kunne vi ikke let slippe fra at bevilge et betydeligt Beløb til Skybevaaben, og jeg tvivler ikke paa, at man vil anerkende den Uforbeholdenhed og, jeg kan sige, den Dristighed, hvormed Krigsministeren fordrer det, han anseer for nødvendigt. Det er Noget, vi atter og atter have sagt: Stryg alle Udgifter til Hæren, der paa nogen Maade kunne undværes, men kom til os og forlang, hvad der er nødvendigt for at sætte os i Forsvarsstand og bevæbne Hæren saaledes, at den virkelig kan møde, naar det fordres, fuldt udrustet, saa skulle vi ikke være karrige. Jeg vilde ønske, at den ærede Minister var gaaet et Skridt videre og havde forelagt os hele den Fordring, som der bliver Spørgsmaal om; thi jeg tvivler ikke paa, at der bag disse Geværer skjuler sig en ny Bevilling til Kanoner. Der er vist i den Henseende endnu en Fordring, der vil stilles. Spørgeligt lyder det jo, naar vi, efter i saamange Aar at have bevilget ikke ubetydelige Beløb til Krigs- og Marinevæsenet, høre Krigsministeren træde frem og sige, at saagodt som Alt, hvad der er givet ud til Skybevaaben, er givet ud til Unytte. Det havde været bedre for os, naar vi lidt efter lidt, istedetfor bestandig at prøve og vente, havde faaet, hvad der til enhver given Tid maatte anses for det Bedste. Havde vore Soldater under sidste Krig været bevæbnede dermed, vil jeg ikke sige, at de vare gaaede seirrige ud af Kampen, men de vilde ialtfald have været stillede bedre. Men da vi nu, som sagt, have forsømt at arbejde tidt, maa vi tage Steen i den anden Haand, og Fordringerne maa stilles saa fuldstændig frem, at Rigsdagen kan have en Følelse af, at det, der bevilges, bliver til sand Nytte, og at enhver som helst Udgift, der paa nogen Maade kan undværes, bliver strøgen. Tillige maa vi have Løfte om, at Realisationer under Militæretaterne skulle foregaae efter en saa stor Maalestok som muligt, saa at alt Unyttigt, istedetfor at ligge og ruste og trække Renter,